ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Γεῦμα στὴν ἀκρογιαλιά. Τὰ βάσανα τοῦ ἐρωτευμένου Στεφανόπολι. Ἀντικρὺ σὲ Τούρκικες φρεγάτες. Ἕνας βοσκός, πρώην δάσκαλος, στὰ βουνὰ τῆς Κορώνης. Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία. Οἱ πόθοι τῶν Τουρκοκρατουμένων Ἑλλήνων. Ὁ βοσκὸς μιλεῖ γιὰ κρυμμένους θησαυρούς. Ὧρες ἀγωνίας. Στὴν Ἀρκαδία... Ἡ θύελλα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἡμέρα ἔγερνε στὴ δύσι της.

Ὁ Στεφανόπολι κι' ὁ καπετάνιος ἐδείπνησαν στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας, κοντὰ στοὺς βράχους, ἕνα ὁλόκληρο ἀρνί, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ μιὰ βοσκοποῦλα. Ἡ νέα τοὺς τὸ πούλησε κλαίγοντας ἀπελπισμένα, γιατί τὸ ἀγαποῦσε πολύ...

Κατὰ τὸ δεῖπνο ὁ Νικόλαος Στεφανόπολι φαινόταν μελαγχολικός. Τέλος γύρισε καὶ εἶπε στὸν θεῖο του Δῆμο :

— Θεῖε μου, βρισκόμαστε τόσο κοντὰ στὸν Ποταμό. Γιατί δὲν πᾶμε νὰ κάνουμε πάλι ἕνα γῦρο στὸ χωριό, νὰ χαιρετήσουμε τοὺς καλούς μας φίλους, ποὺ μᾶς περιποιήθηκαν τόσο τὴν ἄλλη φορά ; Ἂς πᾶμε, θεῖε μου, ἂς πᾶμε στὸν Ποταμό !

Ὁ Δῆμος Στεφανόπολις ἦταν γιατρός. Καὶ ὅποιος ξέρει νὰ γιατρεύῃ τὶς σωματικὲς ἀρρώστειες, νοιώθει κἄτι καὶ ἀπὸ τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς. Δὲν ἀτέρμισε λοιπὸν τὴν πρότασι τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του, ἀλλ' ἁπλῶς ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσί της γιὰ τὴν ἑπομένη ἡμέρα...

Μόλις ξημέρωσε, ὁ νεαρὸς Στεφανόπολις κυττάζοντας πρὸς τὴ θάλασσα, εἶδε νὰ περνοῦν δεκαοχτὼ πλοῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δυὸ ἦταν φρεγάτες Τούρκικες καὶ τ' ἄλλα γαλιότες Ἀλγερίνικες ἢ Τουνεζίνικες. Ὅλ' αὐτὰ διευθύνοντο πρὸς τὸν Κάβο Ματαπᾶ. Ὁ Νικολὸς Στεφανόπολις ἐπῆγε τότε στὸν καπετάνιο τοῦ δικοῦ τους καραβιοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Νομίζω πὼς θὰ ἦταν ἀπερισκεψία μας ν' ἀντιμετωπίσουμε τόσες ἐχθρικὲς δυνάμεις. Τὸ καράβι μας θὰ πήγαινε, δίχως ἄλλο στὸν πάτο τῆς θάλασσας. Ἂς πᾶμε καλύτερα νὰ περάσουμε δυὸ-τρεῖς μέρες στὸν Ποταμό. Ἐσὺ θὰ βρῆς ἐκεῖ συναδέλφους, κι' ἐμεῖς φίλους... Στὸ μεταξύ, ἡ θάλασσα θὰ γαληνέψῃ, κι' αὐτὰ τὰ μεγάλα καράβια θὰ βρίσκωνται μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο μας.

Ὁ πλοίαρχος ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν ἔξαφνα, ὁ Δῆμος τὸν φωνάζει κοντά του, καὶ τὸν διατάζει νὰ κάνῃ πανιά.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ὑπῆρξε ἀληθὴς κεραυνὸς γιὰ τὸ νεαρὸ ἐρωτευμένο. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ ;

Ἔλυσαν λοιπὸν τὰ σχοινιὰ τοῦ καραβιοῦ κ' ἔφυγαν. Κατὰ τὸ βράδυ, πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸν Κάβο Ματαπᾶ καὶ τὸ πρωὶ βρίσκονταν στὸν κόλπο τῆς Κορώνης, ἀντικρὺ σὲ δυὸ Τούρκικες φρεγάτες. Μόλις εἶδαν τὶς φρεγάτες ταράχτηκαν πολὺ καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Ὁ πλοίαρχος ὅμως, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, τοὺς εἶπε νὰ ξαπλωθοῦν στὸ κατάστρωμα, ποὺ ἐσκέπασε μ' ἕνα παλιὸ καραβόπανο κ' ἔτσι πέρασαν πλάι στὶς Τούρκικες φρεγάτες, χωρὶς νὰ δώσουν ὑποψία στοὺς Τούρκους.

Βγῆκαν κατόπιν σ' ἕναν ἔρημο κάβο, καὶ κρύφτηκαν ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς μεγάλους βράχους, ἀφοῦ πρῶτα ἔβαλαν φρουρὸ ἕνα ναύτη γιὰ νὰ κατασκοπεύῃ τὶς κινήσεις τῶν δύο φρεγατῶν.

Ὁ νεαρὸς Στεφανόπολις, μὴ μπορῶντας νὰ μείνῃ οὔτε δυὸ λεπτὰ στὴν ἴδια θέσι, ἀνηφόρισε στὸ κοντινὸ βουνὸ κι' ἀπ' τὴν κορφή του κύτταξε νοσταλγικὰ πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ Ποταμοῦ, πρὸς τὸ χωριὸ τῆς πολυαγαπημένης του... Ἀλλὰ μιὰ μακρυὰ ἁλυσσίδα ἀπὸ βουνὰ ἔκρυβε τὸ χωριὸ τῆς λατρευτῆς του ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ νέος καταράστηκε τὰ βουνὰ καταράστηκε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του κι' ὕστερα κατηφορίζοντας πρὸς τὰ κάτω συναπαντήθηκε μ' ἕνα γέρο ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του.

— Γέροντα, τοῦ εἶπε, μὴ σὲ τρομάξῃ ἡ παρουσία ἑνὸς ξένου ! Εἶμαι Ἕλλην, ἀλλ' εἶμαι καὶ Γάλλος.

— Γάλλος ! ἐφώναξε ὁ γέρος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τώρα, παρὰ ἕνας τσοπάνος, ἄλλοτε ὅμως ἤμουν δάσκαλος κι' ἔγνωρισα διάφορα ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Καὶ σήμερα, μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι ἀκούω νὰ γίνεται λόγος πολὺς γιὰ τὴ Γαλλία. Ἐδῶ εἶνε μιὰ ἐρημιά, μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐρημιὰ στὴ γῆ, ποὺ νὰ μὴν ἀντηχῇ ἀπὸ τὴ βοὴ τῆς δόξας ! Μεγάλη μου χαρά, νέε, νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ μιλήσω μαζύ σου ! Ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Γάλλοι εἶνε κύριοι τῶν Ἰονίων νήσων, ἐμεῖς ἐδῶ θρέφουμε κάποιες ἐλπίδες... Πιστεύεις ὅτι θὰ πραγματοποιηθοῦν ;

— Θὰ πραγματοποιηθοῦν, ἀπήντησε ὁ Στεφανόπολις.

— Παιδί μου, εἶπε ὁ γέρος, εἶμαι ἐννενήντα χρονῶν καὶ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀπολαύσω τ' ἀγαθὰ τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπ' τὸν Τοῦρκο, μὰ ἡ εὐτυχία τῶν ἀπογόνων μου, εἶνε μια προκαταβολικὴ εὐτυχία γιὰ μένα !

Ἀναστέναξε κατόπιν ὁ γέρω-τσοπᾶνος καὶ συνέχισε :

— Ὅλη μου ἡ συντροφιὰ δῶ πάνω, παιδί μου, εἶνε τὸ κοπάδι μου. Τὸ μαλλί του χρησιμεύει γιὰ νὰ μὲ ντύνῃ καὶ τὸ γάλα του γιὰ νὰ μὲ τρέφῃ. Δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μόνο θλίψι : Τὸ ὅτι ἀναγκάζουμαι καμμιὰ φορὰ νὰ δίνω κανένα ἀπὸ τ' ἀρνιά μου γιὰ νὰ πάρω μερικὰ χρειαζούμενα τῆς ζωῆς. Ἄχ, τότε νομίζω πὼς δίνω κανένα παιδί μου !

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γέρος, τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Σφούγγισε ἔπειτα τὰ δάκρυά του καὶ εἶπε στὸ Στεφανόπολι :

— Θέλω, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι τῆς συμπάθειας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μοῦ ἐνέπνευσες. Ἄκουσέ με : Ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃς στὴ χώρα αὐτὴ μαζὺ μὲ τοὺς Γάλλους, ἐγὼ ἴσως δὲν θὰ βρίσκωμαι πειὰ στὴ ζωή. Μάθε λοιπὸν τὸ μυστικό μου. Εἶνε ἕνα οἰκογενειακὸ μυστικό, ποὺ κανεὶς ξένος ὡς τώρα δὲν τὸ ἔμαθε : Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνό ; Ἑκατὸ βήματα πιὸ πέρα, στὴ βορεινή του πλαγιά, εἶνε ἕνα μεταλλεῖο χρυσοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, σχεδὸν στὴν ἴδια ἀπόστασι, ἕνα μεταλλεῖο ἀργύρου.

— Πῶς ; Ἔχεις στὴ διάθεσί σου τόσους θησαυροὺς καὶ ζῆς σὲ τέτοια φτώχεια ; ρώτησε ὁ νέος.

— Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ φτώχεια ἀποτελεῖ τὴν ἀσφάλειά μας, τὸν πλοῦτο μας.

— Καὶ πῶς οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔμαθαν τὴν ὕπαρξι τῶν θησαυρῶν αὐτῶν ;

— Δὲν κάνουν ποτὲ τὸν κόπο νὰρθοῦν στὶς ἐρημιές μας. Σχεδὸν δὲν βγαίνουν ποτὲ ἀπὸ τὶς πολιτεῖες τους. Ἔ ! καὶ μεῖς προσέχουμε νὰ μὴ τοὺς φανερώσουμε ποτὲ τὰ μεταλλεῖα μας, γιατὶ θὰ μᾶς ἀνάγκαζαν νὰ τὰ σκάψουμε γιὰ λογαριασμό τους, θὰ μᾶς ἀγγάρευαν ὅλους, καὶ τότε θὰ χάναμε καὶ τὰ χωράφια μας καὶ τὰ κοπάδια μας.

Ὁ Στεφανόπολις εὐχαρίστησε τὸν γέροντα βοσκο, τὸν χαιρέτησε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ θεῖο του.

Ὅταν ἡ σκιὲς τῆς νυκτὸς ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸν ὁρίζοντα, οἱ περιηγηταί μας ἐμπῆκαν στὸ καράβι τους καὶ τὸ πρωὶ βρέθηκαν ἀντικρὺ στὸ λιμάνι τῆς Μεθώνης... Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐβασίλευε...

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν βρόντοι κανονιῶν ἀλλεπάλληλοι... Οἱ ταξειδιῶτες τρόμαξαν. Γρήγορα ὅμως ἀντελήφθησαν ὅτι ἦσαν ἑπτὰ πειρατικὰ πλοῖα ποὺ ἔριχναν κανονιές, πανηγυρίζοντας μιὰ νίκη τους ἐναντίον τῶν Μαλτέζων.

Ἔτσι τὸ καράβι τῶν περιηγητῶν ἀρμένιζε κοντὰ στὶς ἀκτὲς τοῦ Μωρηᾶ ἐπὶ 16 ἡμέρες. Βρισκόντουσαν τώρα ἀντίκρυ στὶς γραφικὲς ἀκρογιαλιὲς τῆς Ἀρκαδίας κι' ἀναγκάστηκαν ἄξαφνα νὰ ποδίσουν σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριο Πρόδανον.

Μόλις οἱ ταξειδιῶτες ἔφτασαν κοντὰ στὴν παραλία, προσέτρεξαν διάφοροι ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ γύρω μέρη, πρόθυμοι νὰ τοὺς βοηθήσουν, γιατὶ ἡ θάλασσα ὁλοένα καὶ δυνάμωνε.

Ὁ πλοίαρχος δέχτηκε τὴ βοήθειά τους κι' ἔτσι τὸ πλοῖο μπόρεσε νὰ πλευρίσῃ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ δεθῇ ἀσφαλῶς.

— Τρεῖς μέρες τώρα, οἱ ταξειδιῶτες μας δὲν εἶχαν ἄλλη τροφὴ παρὰ μαῦρο ξερὸ ψωμὶ καὶ ἁλάτι. Ἀλλ' οἱ γενναῖοι κάτοικοι τῆς παραλίας τοὺς ἔδωσαν πρόθυμα ψωμί, κρασί, τυρὶ καὶ ἄλλα φαγώσιμα.

Τὴ νύχτα σηκώθηκε δυνατὴ θύελλα ποὺ κράτησε τρεῖς ὧρες. Ἀφοῦ πέρασε καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ οἱ περιηγηταὶ κοιμήθηκαν. Μόνον ὁ Δῆμος Στεφανόπολις δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Συλλογιζότανε τοὺς κινδύνους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀκόμα. Μολαταῦτα ἀποφάσισε νὰ βγῇ τὴν ἄλλη μέρα στὴν ξηρὰ καὶ νὰ προχωρήσῃ μέσα στὴ χώρα γιὰ ἀρχαιολογικὲς ἔρευνες...

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὴν περιπετειώδη ἱστορία τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

Μ. ΠΑΠ.

κλοφοροῦν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Βιλλιὲ ντὲ λ' Ἴλ—Ἀντάν. Κάτω ἀπ' τ' ἀνέκδοτα αὐτὰ κρύβεται τὸ τρομερὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του, τὸ δρᾶμα τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἀθλιότητος ποὺ τὸν ἔκανε, ἀπὸ νέο σχετικῶς ἀκόμη, νὰ μοιάζῃ μὲ φάντασμα καὶ μὲ σκιάχτρο...

Μὰ δὲν ἦταν πάντοτε ἔτσι. Στὴν πρώτη νεότητά του ἦταν πολὺ διαφορετικός. Εἶχε φτάσει ἄλλοτε στὸ Παρίσι, γεμᾶτος ζωὴ καὶ λαμπρότητα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ Βρεττάνη, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ κατακτήσῃ τὴ δόξα. Ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν γοητευθεῖ μ' αὐτὸν καὶ οὔτε ὑποψιαζόντουσαν κὰν ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ νέος αὐτὸς μὲ τοὺς πολλοὺς τίτλους, μὲ τὰ πολλὰ ὀνόματα καὶ μὲ τὰ πολλὰ ὄνειρα, θὰ πέθαινε σὰν ἀλήτης περιμαζεμένος σὲ κάποιο φιλανθρωπικὸ ἄσυλο...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἰσχυρότερο ἀπ' ὅλα τὰ πάθη, γιατὶ πλήττει ταὐτοχρόνως τὸ κεφάλι, τὴν καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα.

Βολταῖρος